

יום ה', י"ד בטבת תשע"ז (12 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לפיכך, מסיים המדרש, כאשר אדם מתעטש יש לאחל לו חיים שכן העיטוש היה מסמל את היפך החיים.

עם פיזור היהודים בגולה, נוצרו איחולים בשפות שונות לאחר עיטוש – "לבריאות" בעברית, "אסותא" בארמית ו"צו געזונט" באידיש. ישנו גם מנהג לפיו האדם המתעטש אומר בעצמו "לישועתך קיוויתי ה'" כתודה לבורא העולם על כך שהוא הושיע אותו מהעיטוש המסוכן.

עיטוש כסימן טוב

לאידך, בתלמוד [מסכת ברכות דף כ"ד ע"ב] מובא כי **עיטוש יכול גם לסמל דברים טובים**. בסוף דיון קצר על נושא העיטוש, מובאת מסקנה כי אדם המתעטש באמצע תפילה, "סימן יפה לו."

הסיבה?

העיטוש הוא דבר המסב נחת רוח לאדם, וכאשר הוא מתעטש זה סימן משמיים כי תפילתו התקבלה. "כשם שעושים לו נחת רוח מלמטה, כך עושין לו נחת רוח מלמעלה."

המדרש [בראשית רבה] אף הוא אומר כי **העיטוש הוא אחד מהדברים היפים לחולה המסמלים שמצבו משתפר**.

העיטוש והאף

כך או כך, ביהדות החוטם נחשב לאיבר חיוני מאוד עד שקביעת מוות יכולה להתבצע באמצעות בדיקה בחוטם בלבד. בביטוי מעניין המופיע בזוהר **נקרא בורא העולם בשם "בעל החוטם"**, ובקבלה מוסבר כי בשונה ממזון, **ריח** – המגיע אל החוטם – **מסמל המשכה רוחנית עליונה מאוד**. לא לחינם הקטורת, המפיצה ריח ריחני, הייתה נחשבת אחת העבודות המקודשות ביותר בבית המקדש. רגע השיא של עבודת הכוהן הגדול ביום הכיפורים היה כאשר הוא נכנס עם מחתת קטורת לקודש הקודשים, ובתלמוד [מסכת יומא ל"ט] נאמר כי **העיזים בריחו היו מתעטשות מריח הקטורת**.

בפעם הבאה שאנו מתעטשים, הבה נזכור את חסדיו של בורא העולם. שיהיה לכולנו לבריאות!

[[מקור - אפצ'י!](#)]

"הַרְנִינוּ לְאַלְקִים עֲזָנוּ הָרִיעוּ לְאַלְקֵי יַעֲקֹב."

מתוך פרק התהלים [פ"א] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי** בשבת

ב"ש): 16³⁶ (י-ם): 16²¹ (ת"א): 16³⁵ (חיפה): 16²⁴ כניסת השבת

ב"ש): 17³⁵ (י-ם): 17³⁶ (ת"א): 17³⁸ (חיפה): 17³⁵ צאת השבת

פרשת השבוע: "**וַיְחִי**" (חזק!) [בראשית מ"ז – נ' 26]

הדף מוקדש לפדיון **נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה לכל חולי ונפגעי ישראל